

ȘI, CÂND ȚI-E DOR DE MAHABHARATA...

Terasa frumoasei mele case din Jaipur. Mi se pare locul cel mai plin de liniște din lume, dar astăzi parcă are și o aromă în plus. Vocile oaspeților noștri, deși destul de zgomotoase, nu reușesc să tulbure liniștea serii. Eu însămi sunt plină de liniște. O privesc din nou pe Rani și mă bucură zâmbetul ei, mi se pare că și ea s-a liniștit într-adevăr. Ochii îi strălucesc ca două stele și văd bine pe chipul ei că astăzi, în seara aceasta, aici, este și ea fericită și conștientizează asta.

În Jaipur mi-am petrecut și copilăria. Părinții mei iubeau nespun locul, nu s-au îndurat să-l părăsească nici măcar atunci când afacerile tatei ar fi cerut-o. Mama era foarte tradiționalistă, iar peregrinările ei, când nu mai erau prin Rajasthan, erau pe malul Jamunei, unde făcea cele mai generoase daruri mulțimii de zdrențe petecite și soioase care acopereau trupurile celor fără adăpost. La Allahabad, în Uttar Pradesh, ajungea de asemenea foarte des la Triveni Sangam, la confluența râurilor sacre, Gange, Jamuna și

Las Calea să decidă... – Monica Haider

Saraswathi, fiind și acesta unul din locurile cele mai îndrăgite de ea. Acasă aveam peste tot picturi care o reprezentau pe Saraswathi, mama fiind o devotată a acestei zeițe. În fiecare zi punea flori proaspete lângă fiecare portret al lui Saraswathi, dojenindu-mă când eu uitam intenționat să schimb apa din vase. Am iubit-o mult pe mama! Tata vedea tradiționalismul ei oarecum exagerat, cel puțin asta susținea el, dar noi, copiii lor, am știut mereu că el admira mult felul de a fi al mamei noastre și că, prin ceea ce făcea și ne spunea el, tatăl nostru încerca doar să mențină pentru noi o balanță între nou și vechi, ca să învățăm să fim receptivi și la una și la alta, să le înțelegem deopotrivă și, dacă se poate, să le iubim tot deopotrivă. Ușor de zis, greu de făcut? Nu.

Arunc din nou o privire la Rani și strâng între degete ceșcuța cu cafeaua făcută de soțul meu. Oh, cafeaua lui Rajiv!... Oare e chiar atât de gustoasă?... Sau îmi place atât de mult fiindcă e făcută de el?... Probabil că am nevoie de o viață întreagă, dacă nu chiar de mai multe vieți, ca să reușesc să dau un răspuns întrebării mele. Sunt, totuși, norocoasă că și Rajiv iubește Jaipur-ul, iar natura slujbei lui nu îl

Las Calea să decidă... – Monica Haider

obligă niciodată să părăsească locul pentru mult timp, altfel m-aș fi văzut nevoită să renunț la acest loc ca să urmez oriunde cafeaua făcută de mâinile lui. Râd, fiindcă descopăr un lucru în care eu și mama suntem diferite.

Mă gândesc de-atâtea ori la căutătorii de dragoste... Și-au zădărnicit de multe ori căutările, fiindcă s-au pierdut în tipare și au uitat esența. Soțul meu iubește poezia. Prietenii noștri vin aproape la fiecare sfârșit de săptămână să petreacă o seară de recitări și muzică în casa noastră primitoare. Uneori mă obolesc aceste serate, dar Rajiv le adoră. El adoră să-și ofere propria poezie... și să recite poezie clasică în fața tuturor prietenilor lui, în fața tuturor celor care vor să-l asculte. Unii îl întreabă de multe ori cum de s-a căsătorit cu o avocată. El le răspunde: "Poezia e pretutindeni și în orice. Trebuie doar să știi s-o vezi". Nu știu câți înțeleg cu adevărat ce vrea el să spună, dar... eu înțeleg.

RĂSĂRITUL

Frumos e viitorul când vorbești tu despre el, Chaya mea! Dacă ai ști cât aș vrea să mă pot naște a doua oară, chiar acum, chiar aici, și să am puritatea pe care mi-o vezi și pe care o meriți!... Cum voi suporta clipa în care voi stinge pentru totdeauna răsăritul din ochii tăi? Și, mai ales, cum o vei suporta tu?

Se aplecă spre ea tăcut și îi cuprinse încet capul în mâinile lui. O privi lung în ochi, simți înfiorarea obrazului ei sub palma lui și zâmbi fericit și trist, apoi o sărută pe frunte, un sărut lung și lucid, în care puse toată candoarea și toată flacăra iubirii ce și-o stăpânise și pe care înțelese să o elibereze azi. Și, dacă n-ar fi știut că asta ar fi condamnat-o și pe ea la o viață de temniță grea alături de el și de amintirea lui, ar fi făcut-o una cu el chiar acum, în casa lui, o dată pentru totdeauna. Știe, știe că asta nu-i va ușura Chayei suferința... Dar n-o poate lăsa pradă vicisitudinilor societății și nu-l poate dezamăgi pe bătrânul ei tată, cel care a avut încredere în ei doi și care se temea pentru fiica lui exact așa cum se teme

Las Calea să decidă... – Monica Haider

și el pentru Ambika...Cu câtă dragoste și încredere l-au înconjurat acești oameni! Chiar întregul sat, deși mulți l-au privit ca pe un om ciudat din cauza însingurării lui... Ce loc frumos, plin de liniște și plin de viață totodată, loc în care te pierzi și te regăsești deopotrivă, loc în care ar fi putut atinge și el veșnicia, dacă...

Își simți palmele ude și văzu că Chaya plângea. Plângea tăcut, liniștit, cu un zâmbet firav încremenit pe buze și cu ochii închiși. El îi șterse lacrimile încet, mângâindu-i obrajii, apoi desfăcu brațele și o cuprinse, strângând-o atât de tare, că aproape îi opri respirația. Zâmbi înduioșat când o auzi gemând înfundat, apoi îi spuse hotărât:

-O să mergem la Mumbai. Mai dă-mi puțin timp.

A doua zi căzu bolnav, lovit de o febră mare. Ambika îi telefonă Chayei la miezul nopții, speriată și plângând în hohote. Chaya se duse numaidecât la ei, în ciuda protestelor mamei sale, care o avertiză, în ușa, că libertinajul ei o să dăuneze apropiatei căsătorii a Vinishei. Chaya stătu toată noaptea cu prosopul cu apă rece pe fruntea lui, iar dis-de-

Las Calea să decidă... – Monica Haider

dimineață vorbi cu tatăl ei și aranjară să-l ducă la spital. Nu era nimic grav, ce ușurare! Doar răcise puternic și suferea și o cădere nervoasă. În prima noapte petrecută în spital, Chaya rămase cu el. Obținuse încuviințarea tatălui ei, cu condiția să se întoarcă în ziua următoare acasă, ca să n-o ațâțe pe mama ei și mai mult. Ambika plecă și ea cu bătrânul, după ce plânsese îndelung lângă tăticul ei și implorase să fie și ea lăsată să doarmă în spital.

Peste mai puțin de două zile îl aduseră acasă refăcut, dar el nu vru să vadă pe nimeni. Chaya știa că, atunci când spune că nu vrea să vadă pe nimeni, el se referă la ea. În noaptea pe care o petrecuse lângă el la spital, ea stătuse continuu trează, iar el parcă nici nu fusese conștient de prezența ei acolo. În timp ce dormea, gema înăbușit, respirând greu, lac de transpirație, și îl auzise în răstimpuri rostind trei nume: Ambika, Jaya, Chaya.

Jaya?...

De ce Jaya?

Jaya Arjun Mishra? Sigur că ea trebuie să fie.

Se mai scurseră câteva zile, în care el continuă să refuze orice vizită. Ambika vorbi cu Chaya și îi

Las Calea să decidă... – Monica Haider

spuse că i se pare că tăticul se va îmbolnăvi din nou. De această dată Chaya se temea să-l viziteze cu forța, căci starea lui psihică risca să se înrăutățească și mai mult. Își spuse că e mai bine să aștepte, sfătuind-o constant pe Ambika ce are de făcut. Și, cum chemarea lui întârzia, Chaya se hotărî să plece singură la Mumbai și îl rugă pe tatăl ei să urmărească apelurile de la Ambika în lipsa ei.